Ч. 60 | Пятниця 15 (27) марця 1896. | Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі.

Реклямациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциі:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Гадки о гадках руского опозиционіста.

2. Політика засад і борба за засади.

Політика засад! Добре. Але хто хоче вести політику засад, мусить мати насамперед засади. Молодочехи н. пр. ведуть політику засад, бо поставили собі за засаду ческе право державне; се вихідна точка для іх політики, около котроі групує ся вся іх діяльність; кождий іх крок політичний має на оці сю засаду. А де-ж у нас ті засади і які они?

Спитайте тих, що іх окликом „політика засад“, які у них засади, а побачите, що кождий з них знайде ся в клопоті, і не буде знати, що відповісти на таке питане; кождий буде крутити ся як зможе, буде зараз відходити від річи і виминати простоі відповіди на питане. Майже кождий стане вам зараз говорити проповіди на темат моралі і деморализациі та борби против них; накине ся зараз на політичного противника і стане єго обкидати болотом, лиш длятого, що той не хоче згодити ся на єго погляди, котрі в переконаню такого політика суть для него політичними засадами. Хиба лиш дехто зручнійший, у нас уважаний вже за „великого політика“, змоделює собі на борзі яку засаду і скаже н. пр.: „загальне право голосованя“. — Певно, — се одна із реальних засад політичних, але не специяльно наша, лиш запозичена, загальна.

Се характеристика нашоі „політики засад“. Прислухайте ся лиш уважно приватним розговорам політичним, придивіть ся добре всілякім нашим зборам політичним, розберіть добре всілякі ті проґрами політичні, які у нас доси ставили ся — а думаємо, признасте нам рацию. О якихсь засадах політичних там майже ані сліду, а коли може й появлять ся які, то певно не наші специяльні, лиш чужі, заповичені. Тому то у нас приватні розговори сходять звичайно на особисту суперечку, иноді так завзяту, що й з найліпших приятелів роблять особистих противників; тому у нас всякі збори політичні мають лиш характер публичноі сварки і кінчать ся тим, що люди в найліпшім случаю, наговорившись богато, розходять ся, чи роз'іздять ся з нічим — на лихо, ще з більшою пусткою в серци, як приіхали; тому у нас всякі проґрами остають ся лиш на папери і списують ся хиба лиш на то, щоби люди мали над чим дебатувати, а опісля, не знати за яку біду сварити ся.

Як би автор статий „Наша бездільність народна“ трохи ліпше придив ся нашому житю народному, як би глубше вдумав ся в оклик „політика засад“, то би побачив, що сей оклик в устах єго партиі лиш — пуста фраза. А він так вже близький того! Він відчуває інстинктовно то, до чого не може дійти простим розумованем на підставі доброго спостереганя. Він видить дуже добре нашу бездільність народну, видить, що ту бездільність покриває ся гудженєм противника, але не видить, що в оклику „політика засад“ нема ні політики ні засад. Доси ще в тій політиці засад було бодай якою такою реальною засадою, хоч запозиченою і піднесеною первістно радикалами, а не нашими опозиционістами, — загальне право голосованя. На тім конику іздили наші політики засад як той, ще перший раз в житю сів на коня, неосідланого і неузданого, та боячись, щоби з него не упав, вхопив ся єго за гриву, але при першій ліпшій нагоді готов злізти з него не знаючи, чи далеко на нім заїде. Тепер же по ухваленю реформи виборчоі готов і той коник з'іздити ся. Чи з'ізди наших політиків засад на тім конику вийде який хосен для рускоі суспільности специяльно, дуже сумніваємо ся; але що і та засада піде у них до кота, се річ певна — останесь ще лиш пустійший оклик, як був доси.

У нас дуже часто жалують ся на брак ідеалу і ясноі цілі в народній роботі. В чім причина того? Не в чім иншім лиш як-раз в браку засад політичних. У нас загально думають, що лиш засади ідеальні можуть бути ідеалом для чоловіка і що остаточною цілию всего діланя людского суть лиш засади ідеальні. Віддайте Богови, що божого, а людем що людского! Вводжене якихсь засад в житє, то як раз той ідеал, котрим жиють поодинокі люди і цілі народи, але ті засади мусять бути такі, котрі потягали би за собою, коли вже не всіх людий якоісь суспільности, то бодай значну часть єі, а при тім не лиш викликували само якесь внутрішне вдоволене, але і сягали глубше в практичне житє чоловіка, та цілоі суспільности. Такі засади можуть і мусять сполучати людий в якусь цілість і на іх підставі не трудно відтак переводити орґанізацию. Де нема таких засад, там нема народного ідеалу, там нема ясноі цілі в народній роботі, там годі перевести якусь орґанізацию, хоч би хтось не знати як за нею побивав ся і за ню розпинав ся.

Спитаймо-ж всіх наших політиків засад.

Перед гоноровим судом.

(Оповідане з мадярского — Коломана Міксата).

Я був комітатским писарем. Тоді як раз мали відбути ся вибори до мадярского сойму, але ми гадали, що в нашім повіті всьо буде спокійно; ґраф Паллі не мав противного кандидата, а положене було таке, що й нікто не міг против него виступити.

— О, сего року не будете мати що пити — говорили селяни до посумнілих писарів громадских.

Також і пан стольник, що звичайно дуже живо займав ся сею справою, переїзджаючи попри фабрику скла в Малні, крикнув до одного робітника:

— Тоі осени, папе Кіно, будете дути самі порожні склянки.

Такі поголоски перебігали наші гори як би блискавка: Не буде вибору! Але чому не буде?

В словацких селах вели люди о тім неодну розумну бесіду. Одні казали, що король записав своій жінці ціле королівство, а що найяснійша пані не любить спорів, то й вибору не буде. Инші знов оповідали, що пани тілько довгів поплишили від послідних виборів у шинкарів, що тепер не мають ніякого кредиту, доки давних довгів не поплатять і тому мусять люди постити. Може бути, що й то була правда, досить, що всі були так зпеохочені, що лише дуже мало селян вписало ся на виборчі листи.

Лише Михайло Терепете з Малого Ліберча, славний, рудий політик не вірив тому всьому та заєдно повтаряв:

— То не може бути, аби при виборі нічого не було. Трава, людоньки, не росте без дощу!

Дурна бесіда! Ґраф Паллі стояв на таких певних ногах, що міг відважитись поіхати до Відня, де цілком спокійно дав собі відняти одну ногу, котру єму був медвідь розшарпав. Він не мав наміру вертати до дому і наш старший жупан Тома Надь обіцяв єму прислати его мандат просто в запечатаній куверті. На такий спосіб цілий вибір коштував би ґрафа всього десять крейцарів. То була справді дуже проста річ!

Так стояли річи, коли одного полудня покликав мене пан старший жупан до себе. На гадку, що маю стати перед лицем всемогучого пана комітату, забилось в мені серце.

— Чи старший жупан сам? — спитав я гайдука.

— Одна панна є там у него.

— Котра?

— Тота гірша — відповів він рівнодушно.

Тим хотів гайдук сказати, що у жупана є суха і уперта Анна, єго дочка, а не повновида, чорнява Мария.

Канцелярия жупана лежала на противнім кінци коридора старинного дому комітатового. Мури в тім коридори мали якийсь дивний звук, від грубих камінних стовпів і від склепіня відбивав ся якийсь зловіщий відгомон. Воздух був душний, всьо було поважне, торжественне і статочне, немов би само каміне чуло, що недалеко від него сидить пан старший жупан.

Зі страхом і трепетом отворив я двері.

— „Сервус“ — сказав жупан не дивлячись майже на мене і розмавляючи дальше з дочкою. Она була одіта до виходу і мала на голові білий соломяний капелюх з синими стрічками. Тимчасом, щоби собі час скоротити, почав я переглядати альбом, який ми урядники дарували жупанови на его імянини. Як раз найшов я в нім мою власну фотоґрафію, коли жупан відозвав ся до мене:

— Ага, правда, я велів вас покликати. Може би ти сама пішла, дитинко, я маю з тим паном дещо поговорити.

Анна обернула до мене своє сьвіже лице і в дитиннім гніві затиснула уста.

— Ні, ні — відповіла, хитаючи головою — я радше пожду.

Она скинула з себе сиву намітку і як дома перекинула єі через поруче крісла.

— Коли так то ми мусимо піти до другоі комнати — сказав жупан і увів мене до бічного покою.

Він виглядав досить цікаво; мав незвичайно довгу голову і великі вистаючі зуби. Єго волосє посивіло, але очи блестіли ще молодечим жаром. Зморщені брови і вузкі уста вказували на хитрість. Загально уважано его за дуже розумного чоловіка, котрий однако ніколи не говорить правди.

які у них ідеали, яка остаточна ціль їх політикованя? Що они на то відповідять? — Ми сьвято о тім переконані, що анї один з них не дав би ясної і рішучої відповіди. А коли-б хтось з них знайшов ся, що відповів би зовсїм ясно і рішучо, то зробив би то хиба лиш в чотири очи і межи чотирома стінами — значить ся, він би мав якісь ідеали, мав би засади політичні, видів би ясно остаточну ціль політики, але лиш теоретично, лиш для себе самого, іншими словами: він сам не вірить в то, чого бажає, в то, що чує в своїм серци, він не має сталих засад. Такий політик робить тогди скоки, зміняє свої засади, кидає одну, чіпає ся другої; ту засаду, на котрій повинен би оперти насамперед свою роботу політичну, він лишає, а бере ся до другої, котра би властиво повинна оперти ся на тамтій. Такі у нас всї політики майже без виїмки.

Щоби далеко не шукати, возьмемо такий примір: Чи хто з наших політиків думав коли о тім, чи ми маємо колись становити якийсь устрій суспільний і політичний і який? Преці все на сьвіті зміняє ся, як житє чоловіка, так житє народів і держав; житє народів і держав нинї ще скорше, як коли небудь. Коли-ж хтось з тих політиків прийшов до переконаня, що маємо становити якийсь устрій суспільний і політичний, то чи подумав він о тім, що треба передовсїм станути на тих засадах, котрі такому устроєви дали би як найширшу, як найкріпшу підставу? То була би дїйстна політика засад. Такої політики у нас ми однакож не видимо а замість неї хиба лиш пусті фрази і хаотичну роботу без розуміня і цїли.

Суть люди, що серед того хаосу політичного, який у нас з браку засад політичних став тепер ще більший, як був до недавна, хотїли би завести якийсь лад. Таких людий у нас богато і був би з них дуже добрий материял до орґанїзациї політичної, коли-б знайшлась якась рука, що уміла би їх зорґанїзувати. Але її нема і длятого кождий з них виступає яко політик на власну руку, ставить свої засади та очевидно замість зменшити хаос, робить єго ще більшим. До таких політиків належить і автор статий: „Наша бездїльність народна". Він не так видить ясно, як більше відчуває, що оклик „політика засад" єсть лиш пустою фразою і длятого зовсїм справедливо каже, що не оклик сам собою, а енерґічна праця в напрямі піднесеного оклику дає управнене до биту якійсь партиї. Се значить: автор хотів би зробити з оклику своєї партиї, дїйстний оклик політичний повен змісту; в слові „політика" хоче він видїти — працю, бо і дїйстно, політика не єсть чим иншим лиш працею. Але до єго цїли не стає єму ще змісту для другої части оклику, не стає засади, і тут він вже путає ся як кождий з наших політиків, не знає виходу. Він замість поставити засаду підносить нашій оклик, котрий видко єсть єго особистою засадою: „безвзглядна борба за мораль", а в дальшій путанинї доходить до того, що проклямоване політики засад значить проклямоване безоглядної борби за засади. За взорець такої борби ставить він Русинам віденських антисемітів і християньских суспільників. Не станемо доказувати авторови, що він вибрав для Русинів злий взорець до модельованя, бо то в прочім річ ґусту; не будемо єму доказувати, що Відень і нинший ґрунт, і инші обставини і инші потреби як у нас, але звернемо єго увагу бодай на то, що той єго взорець не один, як єму здає ся — християньскі суспільники, але два, дві фракциї, котрі мало що не на такім стоять становищи, як mutatis mutandis оба наші народовскі табори, а при тім скажемо і кілька слів про саму борбу.

Добре то казати: безвзглядна борба! — все одне, чи за мораль, чи за політичні засади. Нехай нам автор вибачить, коли скажемо єму, що се пуста фраза як і богато инших окликів, які у нас часто підносять. Навіть в самій борбі за мораль годї безвзглядностию чогось вдїяти. Бо коли-б хтось схотїв зробити на земли рай, то мусїв би хиба доказати якогось чуда, а тогди єму нїякої борби не треба, або мусїв би на земли зробити пекло і безвзглядно різати і палити всїх неморальних. Коли-ж вже в борбі за мораль не може бути бесїди о безвзглядности, то тим менше може бути бесїда о безвзглядній борбі за засади, хоч би вже лиш длятого, що таку борбу треба опирати також і на засадах моральних. При тім же треба ще й на то звважати, що у всякій борбі, все одно чи у взглядній чи в безвзглядній, треба мати на увазї не лиш свої власні сили але і сили противника, а на то у нас як-раз нїхто не зважає. Хто хоче вести борбу, мусить мати силу і бути відповідно до неї узброєним. Борба двох противників, в котрих один узброєний в буки, а другий в манлїхери, буде чей очевидно не рівна, а по чиїй сторонї буде побіда, — не треба казати. Так само і в борбі о засади політичні. Хто хоче вести ту борбу успішно, мусить бути бодай так сильно узброєний в засади, як і єго противник.

І так доходимо до того, що єсть цїлию нашого доказу: де нема засад політичних, там нема і політики засад, там не може бути і бесїди о борбі за засади, а о безвзглядній борбі таки вже зовсїм нїякої.

Перегляд політичний.

Мінїстер фінансів має нинї предложити Палатї послів проект закона о підвисшеню платнї для урядників державних, котра має бути так установлена: В XI ранзї: 800, 900 і 1000 зр. (замість дотеперішних 600, 700 і 800 зр.); — в X ранзї: 1100, 1200, 1300 зр. (замість 900, 950 і 1000 зр.); — в IX ранзї: 1400, 1500 і 1600 зр. (замість 1100, 1200, 1300 зр.);— в VIII ранзї: 1800, 2000, 2200 зр. (замість 1400, 1600, 1800 зр.); — в VII ранзї: 2400, 2700, 3000 зр.) замість 2000, 2200, 2400 зр.); — в VI ранзї: 3200, 3600, 4000 зр. (замість 2800, 3200 і 3600 зр.). Закон має увійти в житє з днем 1 сїчня 1897 р.

Сенат італїяньский ухвалив вчера по заявленях мінїстрів Кольомбо, Рудінї'го і Сермонета в звичайнім голосованю вотум довіря. Опісля вела ся дебата над проектом закона о кредитї на похід до Африки і остаточно ухвалено цїлий закон в тайнім голосованю 109 голосами против 64.

Новинки.

Львів дня 26 марця 1896.

— **Іменованя.** Радник висшого Суду краєвого Ів. Ґіртлер, придїлений до ґенеральної проку-

---

— Можу спустити ся на ваше мовчанє?— спитав мене поважно.

— Господи, а то що таке? — погадав я перепуджений.

— Не жадаю нїчого більше — говорив дальше — лише щоби ви забавили ся весело кілька вечерів на мійкошт в гостинници. То всьо.

Якесь незвичайне зворушене і неспокій заволодїв ним.

— Очевидно щоби вести війну, треба гроший. Тим я не хочу сказати, що то не є війна. То може коли виявить ся, але лїпше як би оно лишило ся в тайнї. Я дам вам гроші на ту війну.

Сказавши то, сїв на мягкий фотель і заложив обі ноги під себе як Турок.

— Я вже так привик до того, га-га-га.... бо в молодім віцї був я довший час в Туреччинї. Той нарід я дуже високо поважаю, там кождий чоловік має по кілька материй, га-га-га...

Хвилю уважно приглядав ся менї, відтак поклепав мене по плечи.

— Найгірше голубчику то те, що ми не маємо гроший, ми довжники, жебраки. Вправдї жупаньство має пекарів але не має нї крихти омасти. Навіть шляхтї дає ся то в знаки. Гей, гей! Як то було, як я був молодий. Оттам було добре; тодї то ми були пани! Як я раз у Відни сидїв в льожи в двірскім театрі, прийшов до мене в часї другого акту льокай короля і каже: „Єго Величество — а король сидїв як раз напротив мене — просить, аби ви відвернули перстень на пальци, бо блеск що іде від вашого каменя, шкодить їм на очи".

— І вельможний пан жупан відвернули камінь?

— Очевидно, голубчику — відповів жупан лагідно — бо я вірний підданий, а відтак тодї не був я ще жупаном.

При своїх оповіданях дивив ся він все так невинно, що кождий вірив єму слїпо, очевидно, доки єго видїв.

Тепер зійшов знов на попередну розмову. Не було в тім нїчого великого, дурниця. Я мав лиш скликати кількох моїх товаришів, підпоїти їх, відтак на улици наробити трохи крику і проголосити кандидата до сойму.

— Кандидата до сойму? Та-ж ми маємо вже одного —

— Голубчику, не журіть ся такими річами. То не ваша річ. Ну, чого-ж дивите ся на мене так дивно?

— Тому що вас не розумію.

— Ви й не повиннї мене розуміти, то за велика політика для вас; коли-б ви її розуміли то я або велїв би вас замкнути, або посадити на моє місце. Жупаньство потрібує лише одного розумного чоловіка.

В тій хвили отворили ся двері і Анна всунула головку.

— Ходїть-же раз, тату — напирала нетерпеливо.

— Зараз, зараз — відповів отець.

— Я не жду довше.

— Ще лиш хвильку.

— Анї хвилї — і з гнївом стала тупати ногами.

— Ей, ти погана ящірко, дивіть на неї. Знаєте, любчику, пождїть туть хвильку, я вийду лиш до склепу і зараз верну.

Анна виходячи обернула голову до мене. Менї здавалось, що она усьміхнула ся. Сонце видалось менї яснїйше, вся кров ударила менї до голови. Але чому? Она-ж лише поклонилась.

Я сїв на фотель. Той її усьміх вмучив мене. Якийсь дивний запах, сьвіжий віддих полипили в комнатї її волосє і шелест її одїня. Я чув як той запах боров ся з димом жупанової люльки і душним воздухом, що нїс ся від купи паперів. Тут она стояла, тут, сюди переходила, я всьо то чув.

І коли я так утомлений і сонний сидїв, почав мимохіть на ново переглядати альбом урядників. Нудні, знакомі лиця пересували ся перед моїми очами одно за другим. Другий заступник жупана, староста, добродушний біблїотекар, асесори, прокуратори... Господи, чи мене мої очи милять, чи що таке... де подїла ся моя фотоґрафія. Она-ж тут була, ще перед пів годиною бачив я її на власні очи і мав в руках.

Зворушений переглянув я на ново альбом з горячковим неспокоєм. Фотоґрафії не було. Нема сумнїву, Анна мусїла її виїмити, люба Анна, нїкого-ж иншого не було в комнатї.

Щастє заголомшило мене, я не міг заволодїти собою. Я хотїв бігти і сам не знав куди. На однім кріслї лежала трубка до уха. Жупан потрібував її, як говорив з Кіцкою, глухим писарем. Я вхопив трубку і як дурний почав кричати: „Она мене любить, она мене любить".

Мушу признати, що то було по дитинному, а ще як раз в сїй хвили війшов жупан і питає:

— Чи ви кликали кого?

— Я пробовав трубку — відповідаю зарумянившись.

— Очевидно, ви нудились тут. Я купував ріжні бабскі річи в склепі, бо завтра їду з жінкою до купелїв, а ті купцї ошукують і самого чорта, як не устереже ся, не то дурну жінку. Позавтра вертаю. До того часу ви мусите всьо полагодити. Тут маєте поки що сто риньских на видатки.

— Але кого-ж маємо поставити кандидатом? — спитав я занепокоєний.

— Кого хочете. Мусите лише на то уважати, щоби не був нї за розумний нї за дурний. І досить.

Все то видало ся менї як непрозора мрака. Але на мене не спадала властиво нїяка відвічальність. То, чого від мене хотїли, не було тяжке, і по однім удачнім, малім, нічим заколотї мали ми вже в містї нового кандидата, одного з тих горожан, що то люблять політику

раториї у Відни, іменований ґенеральним адвокатом при найвисшім трибуналї. — Директор рільничої школи в Дублянах Фромель іменований членом комісиї іспитової для кандидатів на учителїв рільництва в школах рільничих з польским язиком викладовим, а професори тої школи Шишилович і Микуловский іменовані заступниками членів тої комісиї.

— З львівскої єпархії. Презенти одержали оо.: Тома Бородайкевич на Шишківці, Николай Кмицикевич на Ґнилиці великі, Ів. Гошовский на Крилос і Ів. Винницкий на Залісцї. На конкурс з речинцем до 13 мая виставлені парохії: Витвиця деканата болехівского, Солонка дек. щирецкого. Руда дек. стрийского і Новосілка-Кут дек. підгаєцкого.

— Вечерницї в честь памяти Т. Шевченка устроює молодїж шкіл середних майже по всїх містах всхідної Галичини. Сими днями відбули ся такі вечерницї в ґімназиї в Станиславові і в Бродах та в женьскій учительскій семинариї у Льві. В женьскій семинариї такий вечерок відбув ся перший раз. Вечерок випав поважно завдяки симпатиї, з якою віднїс ся до него директор семинариї п. Мечислав Барановский. Точки програми виконали головно Русинки при співучасти товаришок Польок.

— Др. Петро Стебельский, професор права карного в унїверситетї львівскім, вписаний на лїсту оборонцїв в справах карних.

— О фальшованих 10 ґульденових банкнотах в околици Перемишля, — о чім була недавно згадка у нас — пише Gazeta Przemyska, що власти схопили вже трех жидків, підозрених о посередництво в розширюваню фальшованих десяток і замкнули їх до вязниці слїдчої. Справу веде судя Несвятовский. Здає ся, що шайка фальшівників має головну свою кватиру в Англії і там фабрикує банкноти, а до Галичини висилала своїх аґентів і ті досить добре провадять інтерес, коли до тепер пустили в хід близько 300 штук підроблених десяток.

— **З Збаражчини** виправили селяни своїм коштом трех людий, — медика п. Шміґера і двох селян-господарів — до Удіне в Італії, щоби они на місци переконали ся, чи перевозять еміґрантів до Бразилиї, чи не перевозять. Висланники мусїли людям заприсягти, що повернувши здадуть справу цїлком по правдї.

— Цукор знов подорожів! Почавши від вчера 25 с. м. цукор подорожів знов, вже третий раз від кількох місяцїв. Кільограм буде коштувати в головах 37 кр., на вагу 38 кр., а в кістках і мучний 40 кр. Нове підвисшене цїни наступило в наслїдок того, що цукровничі фабриканти піднесли цїну гуртівної продажи о 50 кр. на 100 кільограмах.

— Огні. В Калуши вибух дня 23 с. м. о 5 годинї рано огонь при ул. Салїнарній коло аптики і згоріли два жидівскі доми. Оба були обезпечені. Лише завдяки тишинї, яка панувала, не прийшло до більшої катастрофи.

— Убийство. Вчера около 7-ої години рано найшов столяр Тузяк в потоцї при ул. Яблоновских у Львові трупа 6-місячної дитини, хлопчика. Труп був вже сильно надпсований. О скілько виказало слїдство, принесла трупа на се місце вода, що прибула по оногдашній бури.

— Невдале самоубийство. Вчера о 12-ій годинї в полудне кинула ся при ул. Жовківскій ч. 78 у Львові Мария Ґураль в самоубийчім намірі до кирницї. Сусїди витягнули єї а візвана стация ратункова подала їй першу поміч. Причиною наміреного самоубийства була сварка з любовником.

— Самоубийства. В Тарнові відобрав собі жите дня 23 марта вистрілом з револьвера студент фільософії на цирихскім унїверситетї Богдан Конопацкий. — В Дрогобичи в готели центральнім підрізав собі горло дня 13 марта народний учитель М. Смерть наступила небавом. Причиною самоубийства були лихі маєткові відносини.

— В Східници в копальнях нафти кн. Любомирскої вибухли дня 5 с. м. ґази в однім закопі. При експльозиї попарило ся двох людий.

— Нещасні пригоди на Буковинї. Селянка Мария Дудачек у Вікнї лягла з своїми двома дрібними дїтьми спати; в ночи завалила ся стеля і убила всї троє. — В Буді копав Василь Гузар керницю, при чім усунула ся земля і засипала єго так, що він, хоч єго скоро викопано, помер.

— Померли: О. Модест Бущак єромонах сьв. Василия вел. і ігумен монастиря в Улашківцях, бувший професор ґімназиї в Бучачи скоропостижно, в 52-ім роцї житя, а 26-ім сьвященьства, дня 19 с. м.; — Ігнатий Мирослав Марковский, професор ґімназиї в Золочеві, дня 23 с. м.

— Бараболї стають тепер „солодкими“, особливо коли їх переховує ся в злих ямах і пивницях: хоч не можна сказати, що картофлї в такім станї вже злі, то все таки люди не люблять їх їсти. Ми маємо дуже простий спосіб, як відобрати картофлям той неприємний смак. На 3—4 днї перед ужитєм ставляє ся картофлї на місце, де 15—20 степенїв Реоміра тепла, на пр. до кухнї. Картофлї відзискують там за кілька днів свій звичайний смак. Однак коли картофлї солодкі, то не треба думати, що они замерзли. Картофля замерзає вже при 2 степенях зимна, а по відтаяню скоро гниє, натомісць солодкість зовсїм не псує добрих соків в картофли.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 26 марта. Депутация квотова приняла вчера справоздане референта Бера, в котрім жадає ся зменшеня квоти припадаючої на Австрию. Справоздане се буде нинї вислане угорскій депутациї квотовій.

Софія 26 марця. Кн. Фердинанд болгарский виїхав сеї ночи в супроводї турецкого комісаря і мінїстрів Стоїлова і Петрова до Константинополя.

Рим 26 марця. Нинї рано о 5 годинї 15 минут далось почути землетрясенє в Оппідо, Мемертіна, Реджо ді Калябрія і в Месинї.

доброго горожанина Петра Тота. Я й сам не знаю, яким сьвітом прийшов менї як раз він на гадку.

Лише два, чи три рази перейшли ми улицями з музикою, коли сейчас слуги, що ще не полягали спати, повиходили з домів, а з ріжних переулків повисували ся всїлякі термінатори і всї прилучили ся до крику моїх товаришів: „Нехай живе Петро Тот, наш посол“. Один з хлопцїв дістав дві шістки, щоби вилїз на статую сьв. Івана Непомука на ринку та завісив там картку з написом: „Християни, голосуйте на Петра Тота!“ Ми надїяли ся вже напевно, що та картка зробить на другий день рано величезне враженє на всї забобонні жінки.

Відтак пішли ми улицею Гарбарскою, площею Гончарскою і Старою улицею і вкінци з величезною товпою народу станули перед домом Петра Тота та зачали єму відтак робити овациї.

По кількох мінутах отворило ся вікно і в нїм появила ся якась жінка в білім нічнім одязї.

— А то що за крики! — зверещала.

— Нехай живе Петро Тот наш посол! — Цигани втяли марша Ракочого.

— Чи ви показили ся? — кричала панї Тотова. — На ваше щастє не бачу тепер в ночи що ви за одні, але забирайтесь менї чим скорше, бо як менї Бог милий маю два горшки кипячого лугу.

— Ми хочемо чути Петра Тота.

— Єго нема дома. Петро Тот поїхав до Молдави купувати худобу, але хоч би й був дома, то тепер вже спав би, а як би не спав, то він за поважний чоловік, щоби вдавати ся в розмову з такими голодранцями. Дайте менї спокій, бо як вхоплю мітлу або коцюбу, то певне попамятаєте вибір мого мужа.

Зі злостию заперла вікно, але кандидатура пана Петра Тота все таки найшла приклонників і на другий день говорило о нїй вже цїле місто, хоч очевидно многі знов кепкували собі з неї.

І жупан, як повернув по трех днях, усьміхав ся хитро, коли я єму розповів о цїлій подиї.

— Не уважайте на нїчо, робіть своє — сказав він до мене і в сїй хвили зателєґрафував до ґрафа Паллї. З вами зле. Петро Тот, поважаний горожанин поставив свою кандидатуру“.

На вечер наспіла відповідь.

— Кілько гроший маю прислати?

О тім всїм дізнавсь я аж опісля. Тома Надь не зраджував нїкому „комітатової полїтики“. Він роздавав і виґравав свої атути, але до карт не позваляв собі заглядати.

Відтак написав він недужому ґрафови, що річ не така легка як ґраф гадає. Партия ґрафа завинила ще від попередних виборів пятнайцять тисячів зр., отже доки то не буде заплачене, не можна нїчого робити. Длятого просить насамперед о пятнайцять тисячів риньских.

Що-ж иншого оставало ґрафови, як прислати відворотною почтою двайцять тисячів. Пятнайцять тисячів за попереднє довіре до кандидата, а пять тисячів яко завдаток на довіре для кандидата нового.

Більше й не хотїв Тома Надь. Він бажав лише мати спокій на всїляких зборах і заспокоїти довги, що добре дали ся в знаки комітатовим панам. Єго малї, сині очи яснїли радостию.

Не правда-ж, що й то щось значить, коли на чолї комітату стоїть такий розумний чоловік?

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·[illegible]	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	[illegible]	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	-	10·30	2·40	—	—
Черновець що неділка		—	-	10·35	—	—	—
Стрия	—	—		5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия		—		—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00		8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам	2·13	9·44		8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50		-	1·32	7·37	—	—
Черновець що неділка		—	-	6·17	—	—	—
Стрия		—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия		—	-	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.